

PETER V. BRETT

TRONUL DE CRANII

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

PETER V. BRETT s-a născut pe 8 februarie 1973 și a crescut, după cum el însuși mărturisește, cu o dietă neîntreruptă de romane fantasy și benzi desenate. A scris povestiri fantasy de când se știe. În 1995 a primit de la Buffalo University o diplomă de licențiat în literatură engleză și istoria artei, apoi și-a petrecut un deceniu activând în domeniul literaturii farmaceutice, înainte de a se întoarce la pasiunea lui. Locuiește în Brooklyn, împreună cu soția, fiica și două pisici. În 2008 a publicat *The Painted Man* (*Omul pictat*, Nemira, 2014), primul volum din seria DEMON. *Sulița deșertului* (Nemira, 2015) este cel de-al doilea volum, urmat de *Războiul la lumina zilei* (Nemira, 2017).

NEMIRA

CUPRINS

Prolog – Fără învingător	7
1. Vânătoarea.....	23
2. Vid.....	36
3. Ashia.....	60
4. Sânge de <i>Sharum</i>	72
5. Kajivah.....	104
6. Un bărbat nu înseamnă nimic.....	131
7. Mai mult noroc decât minte.....	147
8. Adevăratul războinic	177
9. Soarele Anoch	191
10. Răscoala <i>Chin</i>	220
11. Orașul Docurilor.....	246
12. Umplerea Văiugii	275
13. Carne stricată.....	323
14. Prizonierul.....	336
15. Copiii Glifați	339
16. Urmașul demonului	361
17. Sunet Aurit	385
18. O șoaptă în noapte	406
19. Ceai și politică	435
20. Rivalitate frățească.....	472
21. Culegătoarea de Buruieni	490

22. Balul Burlacilor.....	515
23. Inchiziție.....	540
24. Briar.....	578
25. Spionul	595
26. Prima lovitură	614
27. <i>Dama</i> în întuneric	631
28. <i>Shar'Dama</i>	656
29. Dama Gorja	664
30. Garda prințesei	679
31. Șuierătorul	705
32. Noaptea <i>hora</i>	712
33. O voce în beznă.....	738
<i>Dicționar krasian</i>	745
<i>Mulțumiri</i>	756

PROLOG

FĂRĂ ÎNVINGĂTOR

333 D.Î. (După Întoarcere), TOAMNA

– Nu!

Inevera țâșni, dar îmbrățișă numai aerul, când Par'chinul se aruncă, împreună cu soțul ei, de pe stâncă.

Luară cu ei toată speranța rasei umane.

De cealaltă parte a cercului de luptă, Leesha Paper scoase un țipăt asemănător. Legile ritualice stricte ale Domin Sharum fură uitate, iar martorii din ambele tabere se grăbiră spre abis, adunându-se laolaltă să privească în bezna care-i înghițise pe oponenți.

În lumina lui Everam, Inevera vedea la fel de clar pe întuneric ca ziua în amiaza mare. Contururile lumii erau definite de strălucirea magiei. Dar magia era atrasă de viață, iar acolo, jos, nu era mare lucru. Doar piatră și pământ. Cei doi bărbați, care străluciseră ca soarele cu doar o clipă în urmă, dispăruseră în bezna anostă a magiei înconjurătoare.

Inevera își răsuci cerceul, cu fragmentul de *hora* din interior conectat la perechea lui, aflată în urechea soțului ei, însă nu auzi nimic. Poate nu se afla în raza de acțiune sau se stricase în cădere.

Sau poate că nu era nimic de auzit. Își stăvili tremuratul, când o briză rece, de munte, suflă peste ea.

Îi privi pe ceilalți care se adunaseră în buza prăpastiei, citindu-le expresiile, căutând o urmă de trădare, un semn că unul dintre ei știuse ce urma să se întâmple. Citi și magia emanată de ei. Cercul protejat din monede făcute din electrum, pe care-l purta, nu o ajuta să citească spiritele la fel de bine cum o făcea soțul ei, purtând Coroana lui Kaji, însă devenea tot mai pricepută la înțelegerea emoțiilor. Șocul era evident în tot grupul. Existau variații de la unul la altul, însă nu acesta era rezultatul la care se așteptase vreunul dintre ei.

Chiar și Abban, mincinosul arogant, cel care avea mereu ceva de ascuns, era îngrozit. El și Inevera fuseseră adversari teribili, fiecare încercând să-l piardă pe celălalt, însă el ținea la Ahmann, pe cât îi stătea în putință unui *kbaffit* fără onoare, și avea de pierdut mai mult decât oricine dacă se dovedea că murise.

Ar fi trebuit să otrăvesc ceaiul Par'chinului, se gândi Inevera, amintindu-și chipul lui deloc bănuitor din seara în care apăruse din deșert cu Sulița lui Kaji. *Să-l fi înțepat cu un ac înmuiaț în venin. Să-i fi pus o aspidă între perne când ațipise înaintea de alagai'sharak. Chiar și să fi pretins că m-a jignit și să-l fi ucis cu mâinile goale. Orice, numai să nu-l fi lăsat pe mâna lui Ahmann. Inima lui era prea sinceră pentru crimă și trădare, chiar și cu soarta Alei în joc.*

Era. Deja folosise trecutul, deși el dispăruse de doar câteva clipe.

– Trebuie să-i găsim.

Vocea lui Jayan păru foarte îndepărtată, deși primul ei născut se afla chiar lângă ea.

– Da, încuviință Inevera, cu mintea încă învârtindu-i-se. Deși va fi dificil pe întuneric.

Deja țipetele demonilor vântului răsunau de pe stânci, împreună cu agitația profundă produsă de cei ai pietrei, ascunși în munte.

– Voi folosi *hora* ca să ne ghideze, adăugă ea.

– Mai bine-ai avea răbdare cu asta, spuse *Jirwab Ka* a Par'chinului, dându-i la o parte pe Rojer și pe Gared și lăsându-se pe burtă, apoi trecându-și picioarele peste marginea stâncii.

– Rennal!

Leesha dădu să o prindă de încheietură, însă Rennal fu mai iute și se îndepărtă rapid. Tânăra femeie strălucea de magie. Nu atât

de puternic precum Par'chinul, însă mai puternic decât oricine altcineva. Degetele ei de la mâini și de la picioare se înfipseră în stâncă asemenea pintenilor demonilor, fisurând piatra, ca să-și creeze susținere.

Inevera se întoarse spre Shanjat.

– După ea! Marchează-ți urma!

Spre lauda lui, Shanjat nu arată nimic din teama care-i străbătea aura când privi spre stâncă.

– Da, Damajah. Își lovi pieptul cu pumnul și își aruncă sulița și scutul pe umăr, lăsându-se pe burtă și trecând peste margine, apoi începu să coboare cu grijă.

Inevera se întrebă dacă sarcina nu îl depășea. Shanjat era la fel de puternic ca orice bărbat, însă nu ucisese niciun demon în noaptea aceea și nici nu avea puterea inumană care-i permitea Rennei am'Bales să-și croiască propria cale.

Dar *kai'Sharum* o surprinse; și poate se surprinse și pe sine, folosindu-se de multe dintre fisurile create de soția Par'chinului pentru a coborî, la rândul lui. Curând, dispăru și el în beznă.

– Dacă vrei să-ți arunci oasele, fă-o acum, ca să putem începe căutarea, spuse Leesha Paper.

Inevera se uită la târfa din ținuturile verzi, înăbușindu-și un mârâit, care-i amenința expresia calmă. Firește că voia s-o vadă pe Inevera aruncând zarurile. Fără îndoială că era disperată să afle cuvintele profeției. De parcă nu furase deja destul de la Inevera.

Nimeni nu știa, însă zarurile îi spusese că Leesha purta copilul lui Ahmann în pântec, amenințând tot ce construise. Inevera se luptă cu dorința de a-și scoate pumnul și de a smulge copilul acum, punând capăt problemelor înainte să înceapă. Nu ar fi putut-o opri. Locuitorii ținuturilor verzi erau redutabili, însă nu se puteau măsura cu fiii ei și cu doi maestri *Damaji sharusabk*.

Inspiră și își găsi echilibrul. Inevera ar fi vrut să-și azvârle furia și teama asupra femeii, însă nu era vina Leeshei Paper că bărbații erau asemenea proști fuduli. Fără îndoială că încercase să-l convingă pe Par'chin să nu arunce provocarea, exact cum încercase și Inevera să îl convingă pe Ahmann să nu o accepte.

Poate că lupta fusese inevitabilă. Poate că Ala nu putea îndura doi Izbăvitori. Dar acum nu mai exista niciunul și asta era mult mai rău.

Fără Ahmann, alianța Krasiană avea să se destrame, iar *Damaji* să devină niște căpetenii certărețe. Aveau să îi ucidă pe fiii *dama* ai lui Ahmann, apoi să se întoarcă unul împotriva celuilalt; și spre abis cu Sharak Ka.

Inevera îl privi pe Damaji Aleverak din tribul Majah, care se dovedise cel mai dificil obstacol în calea ascensiunii lui Ahmann, dar și unul dintre cei mai valoroși sfetnici ai săi. Loialitatea sa față de Shar'Dama Ka era indubitabilă, însă asta nu avea să-l împiedice să-l ucidă pe Maji, fiul Majah al lui Ahmann, pentru a nu-i submina autoritatea propriului său fiu, Aleveran.

Un moștenitor ar fi putut încă uni triburile, dar cine? Niciunul dintre fiii săi nu era pregătit, îi spuneau zarurile, însă ei nu aveau să creadă la fel și nici să renunțe la puterea interimară, dacă puneau mâna pe ea. Jayan și Asume fuseseră rivali dintotdeauna, iar aliații puternici aveau să se îndrepte spre ei cu zecile. Dacă *Damaji* nu îi distrugau poporul, fiii ei aveau să o facă.

Inevera se mișca, fără cuvinte, în cercul în care cei doi bărbați care se visaseră Izbăvitori se luptaseră cu câteva clipe înainte. Pământul era îmbibat cu sângele lor, iar ea îngenunche, apăsându-și mâinile în el, înmuindu-le în el, împreună cu zarurile. Apoi le scutură. Krasianii formară un cerc în jurul ei, ținându-i pe cei din ținuturile verzi la distanță.

Zarurile Ineverei erau cioplite din oasele unui prinț al demonilor și îmbrăcate în electrum. Alcătuiau cea mai puternică pereche pe care o avusese orice *dama'ting*, încă de pe vremea celei dintâi Damajah. Pulsau de putere, strălucind în beznă. Le aruncă, iar semnele prevestitoare scânteiară, oprind zarurile în felul acela nefiresc, formând un model de simboluri pe care ea să le poată citi. Pentru cei mai mulți nu avea sens. Chiar și *dama'ting* se certau pe seama interpretării unei aruncări, însă Inevera le citea la fel de ușor precum cuvintele de pe un pergament. O ghidaseră prin decenii de tumult și revolte, însă deseori se întâmpla să ofere un răspuns vag, care nu-i aducea prea mare ușurare.

– Nu există învingător...

Ce însemna asta? Căderea îi ucisese pe amândoi? Lupta continua acolo jos? O mie de întrebări fierbeau înăuntrul ei, și ea aruncă iar, însă modelul rămase neschimbat, așa cum știa că se va întâmpla.

– Ei bine? Întrebă târfa de la miazănoapte. Ce zic?

Inevera își înghiți o replică aspră, știind că următoarele sale cuvinte erau esențiale. Într-un final, decise că adevărul sau mai tot adevărul era un răspuns la fel de bun ca oricare pentru a ține la distanță uneltirile minților ambițioase din jurul ei.

– Nu există un învingător, spuse ea. Lupta continuă acolo jos și numai Everam știe cum se va sfârși. Trebuie să îi găsim, și încă repede.

Coborârea dură ore întregi. Întunericul nu îi încetini, fiindcă toți cei din grupul de elită puteau vedea prin magie, însă demonii de stâncă și piatră bântuiau acum poteca, perfect camuflați de versant. Demonii vântului strigau din cer, dând târcoale.

Roger își luă instrumentul și-i stoarse de pe strune acordurile de jale ale *Cântecului Asfințirii*, ținându-i pe *alagai* la distanță. Amanvah își ridică glasul să îl acompanieze, iar muzica lor, întărită de magia *hora*, umplu noaptea. Chiar și sub bătaia vântului deznădejdiei, care amenința să încline balanța victoriei în afara centrului ei, Inevera se simțea mândră de abilitățile fiicei sale.

Protejați de magia stranie a fiului lui Jessum erau apărați de *alagai*, însă avansau foarte încet. Inevera simțea că o furnică degetele să-și scoată bagheta de electrum de la cingătoare, în timp ce alerga să își regăsească soțul, dar nu dorea să dezvăluie această putere celor de la miazănoapte. În plus, ar fi atras și mai mulți *alagai*. În schimb, fu nevoită să țină pasul măsurat, impus de Roger, în timp ce Ahmann și Par'chinul probabil că sângerau până la moarte în vreo văiuță uitată.

Își alungă acel gând. Ahmann fusese alesul din Everam. Trebuia să aibă încredere că va oferi Shar'Dama Ka un miracol, în vreme de restriște.

Trăia. Trebuia.

Respect pentru oamenii cărți

Leesha călărea în tăcere și nici măcar Thamos nu îndrăzni să o tulbure. Contele o fi împărțit așternutul cu ea – și încă adesea –, însă nu îl iubea așa cum îl iubise pe Arlen... sau pe Ahmann. I se rupsesse inima să îi vadă luptând.

Păru-se că Arlen avea toate avantajele când intrase în luptă, iar, dacă ar fi trebuit să aleagă, nici n-ar fi dorit altceva. Dar sufletul tulburat al lui Arlen își găsisse un soi de pace în ultima vreme și ea sperase c-ar fi putut să-l supună pe Ahmann și să încheie lupta fără moarte.

Strigase când Ahmann îl străpunsese pe Arlen cu Sulița lui Kaji, poate singura armă din lume care îi putea face rău. Șansele se inversaseră atunci și, pentru prima dată, furia sa față de Ahmann amenințase să se transforme în ură.

Dar, când Arlen îi aruncase pe amândoi peste marginea stâncii, nevrând să piardă, stomacul i se contractase odată ce-l pierduse pe Ahmann din vedere. Pruncul din pântecul ei nu avea nici opt săptămâni, însă ar fi putut jura că lovise când tatăl lui căzuse în îmbrățișarea beznei.

Puterile lui Arlen crescuseră și mai mult în anul de când îl întâl-nise. Uneori, i se părea că nu exista nimic să nu poată face și chiar și Leesha se întreba dacă ar fi putut fi Izbăvitorul. Se putea dizolva, protejându-se de impact. Ahmann nu putea face asta.

Dar chiar și Arlen avea limite, iar Ahmann le testase în moduri la care nu se așteptase nimeni. Leesha își amintea limpede căderea din urmă cu nici o săptămână, care-l lăsase pe Arlen frânt pe dalele din Văiu-ga Tăietorului de Lemne, cu craniul crăpat ca un ou spart, lovit de masă.

Dacă Renna nu s-ar fi grăbit în urma lor! Femeia cunoștea planurile lui Arlen, și încă mai bine decât pretindea.

Făcură cale-ntoarsă cu mult înainte de a ajunge la baza muntelui, evitând trecătoarea vegheată de iscoade din ambele armate. Poate că războiul era inevitabil, dar niciuna dintre părți nu își dorea să înceapă în seara aceea.

Cărările de munte șerpuiau și se bifurcau. Nu doar o dată Inevera trebui să-și consulte zarurile ca să aleagă calea, îngenunchind să le arunce, în timp ce toți ceilalți așteptau cu nerăbdare.

Leesha își dorea să știe ce vedea femeia în amestecătura aceea de simboluri, dar știa îndeajuns încât să nu se îndoiască de puterea prezicerilor.

Se apropiau zorii când găsiră primul semn de la Shanjat. Inevera iuți pasul, iar ceilalți o urmară, alergând pe cărare, în timp ce orizontul căpăta o nuanță de purpuriu.

Nu fuseseră observați de santinelele de la baza muntelui, însă gărzile de corp ale Ineverei, Ashia și Shanvah, se strecuraseră, nevăzute, în sus pe pantă, și li se alăturară în tăcere. Prințul din ținuturile verzi le privi, însă clătină din cap disprețuitor când văzu că erau femei.

În sfârșit, îi găsiră pe Renna și pe Shanjat. Cei doi se măsurau din priviri precaute, așteptând. Shanjat ajunse din doi pași lângă Inevera, lovindu-și pieptul și plecându-se.

– Aici se termină urma, Damajah.

Coborâră de pe cai și îl urmară pe războinic într-un loc nu foarte îndepărtat, unde se afla o groapă de un stat de om. Pământul și pietrele împrăștiate erau mărturiile ale unui impact puternic. Sângele împrôscase pământul, însă existau urme de pași, semne ale continuării luptei.

– Te-ai ținut de urmă? întrebă Inevera.

Shanjat încuviință.

– Dispare nu departe de aici. M-am gândit că ar fi mai bine să aștept alte instrucțiuni, înainte să mă avânt prea mult.

– Renna? întrebă Leesha.

Jiwah Ka a Par' chinului se uita lung la craterul însângerat, cu ochi sticloși. Aura ei puternică era de necitit. Dădu din cap mecanic.

– Ne învărtim prin zonă de ore bune. Parcă le-ar fi crescut aripi.

– Poate au fost luați de un demon mare, sugerează Wonda.

Renna ridică din umeri.

– Cre'că-i posibil, dar greu de crezut.

Inevera încuviință.

– Niciun demon nu mi-ar putea atinge soțul sacru, nici dacă ar vrea.

– Și sulița? întrebă Jayan.

Inevera îl privi cu tristețe. Nu o surprindea că primul ei născut era mai îngrijorat de arma sacră decât de propriul lui tată, însă tot o întristă. Asume, cel puțin, avu respectul de a păstra asemenea gânduri pentru sine.

Shanjat clătină din cap.

– Niciun semn de arma sacră, Sharum Ka.

– Sânge proaspăt, spuse Inevera, privind în zare.

Zorile se apropiau cu repeziciune, însă ar fi putut reuși o ultimă precizare. Vârî mâna în punga cu *hora* și apucă zarurile atât de strâns, încât muchiile îi pătrunseră dureros în palmă, apoi merse să îngenuncheze lângă crater.

În mod normal, n-ar fi îndrăznit să expună zarurile sensibile nici măcar la lumina de dinainte de a se crăpa de ziuă. Lumina solară directă ar fi distrus oasele de demon și chiar lumina indirectă putea provoca daune permanente. Dar electrumul în care le îmbrăcase le proteja chiar și de cel mai strălucitor soare. La fel ca în cazul Suliței lui Kaji, puterea lor scădea cu iuteală la lumină, dar puteau fi reîncărcate la căderea nopții.

Mâna îi tremură când le atinse. Avu nevoie să respire câteva secunde, ca să-și găsească echilibrul, înainte să poată continua, atingând sângele soțului ei pentru a doua oară în acea noapte și folosindu-l ca să-i vadă soarta.

– Bindecuvântat fie Everam, Creatorul tuturor lucrurilor, dă-mi de știre despre luptători: Ahmann asu Hoshkamin am'Jadir am'Kaji și Arlen asu Jeph am'Bales am'Pârăul. Te conjur să-mi dezvălui soarta care li s-a arătat și cea care urmează să vină.

Puterea pulsă în degetele sale și aruncă, apoi privi încruntată modelul.

Când erau întrebate despre lucruri care se întâmplaseră zarurile vorbeau cu o siguranță rece, chiar dacă adesea criptică. Dar viitorul se schimba mereu, iar nisipurile sale erau răvășite cu fiecare alegere făcută. Zarurile ofereau răspunsuri, ca niște stâlpi indicatori în deșert, însă cu cât privea mai departe, cu atât mai încurcate se arătau căile, până când te rătăceai printre dune.

Viitorul lui Ahmann fusese mereu plin de divergențe. Versiuni în care hotăra soarta umanității și versiuni în care murea acoperit

de rușine. Moartea de pintenul unui *alagai* era cea mai frecventă, dar întotdeauna erau și cuțite înfipte în spate, și sulițe îndreptate spre inimă. Cei care și-ar fi dat viața pentru el și cei care așteptau să îl trădeze.

Multe dintre acele căi se închiseseră acum. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Ahmann nu urma să se întoarcă prea curând și, cel mai probabil, deloc. Gândul îi provocă o teamă care-o înghețea pe dinăuntru.

Ceilalți își țineau respirația, așteptându-i cuvintele, iar Inevera știa că soarta poporului său se afla înaintea lor. Își aminti cuvintele zarurilor, din urmă cu atâția ani:

– *Izbăvitorul nu se naște, ci este creat.*

Dacă Ahmann nu se întorcea la ea, avea să creeze altul.

Privi miriadele de damnări care-i așteptau iubitul și alese una dintre ele. Era singura soartă care i-ar fi permis să păstreze puterea până când putea fi găsit un moștenitor potrivit.

– Izbăvitorul a trecut acolo unde noi nu îl putem ajunge, spuse Inevera într-un târziu. Urmărește un demon către abis.

– Așadar, Par'chinul este un demon, zise Ashan.

Zarurile nu spusese asta, însă Inevera încuviință.

– Așa se pare.

Gared scuipă.

– Ai spus „Izbăvitorul“, nu „Shar'Dama Ka“.

Damaji se întoarseră spre el, privind-l în felul în care un om privește o insectă: întrebându-se dacă merita efortul să o strivească.

– Sunt unul și același.

Fu rândul Wondei să scuipe.

– Ba pe Miezi că ar fi!

Jayan făcu un pas înainte, cu pumnul strâns parcă gata să o lovească, dar Renna Tanner se interpușe. Glifele de pe pielea ei fulgerară și chiar și primul născut impulsiv al Ineverei se gândi de două ori înainte să o provoace. N-ar fi arătat bine să fie învins de o femeie în fața acelorași oameni pe care trebuia să-i convingă să-i permită să dobândească tronul.

Jayan se întoarse spre mama lui.

– Și sulița? întrebă el.

– S-a pierdut, răspuse Inevera. Va fi regăsită când va fi voia lui Everam, și nu înainte.

– Deci... renunțăm atât de ușor? Întrebă Asome. Îl abandonăm pe tata?

– Firește că nu.

Inevera se întoarse spre Shanjat.

– Găsește din nou urma și adulmecă! Urmărește fiecare fir de iarbă călcat și fiecare pietricică desprinsă! Nu te întoarce fără Izbăvitor sau fără vești credibile despre soarta lui, chiar dacă îți ia o mie de ani.

– Da, Damajah.

Shanjat se lovi în piept.

Inevera se întoarse spre Shanvah.

– Du-te cu tatăl tău! Ascultă-l și protejează-l în timpul călătoriei. Țelul său este și țelul tău!

Tânăra făcu o plecăciune, în tăcere. Ashia o strânse de umăr, iar privirile li se întâlniră, apoi tatăl și fiica plecară.

Leesha se întoarse spre Wonda.

– Mergi și tu să arunci o privire, dar să te întorci într-o oră.

Wonda rânji, dovedind o încredere care o umplu pe Inevera de invidie.

– Nu aveam de gând să vânez până ce încărunețeam. Izbăvitorul vine și pleacă, dar se va întoarce, o să vezi.

O clipă mai târziu, plecă și ea.

– Plec și eu, spuse Renna, dar Leesha o prinse de braț.

Femeia se uită urât. Leesha îi dădu drumul repede, dar nu renunță.

– Rămâi o clipă, te rog.

Chiar și celor de la miazănoapte le este teamă de Par'chin și de femeia lui, observă Inevera, înregistrând informația în timp ce femeile merseră să discute între patru ochi.

– Ashan, haide cu mine, spuse ea, privind spre *Damaji*.

Se îndepărtară, iar ceilalți rămaseră pe loc, uluiți.

– Nu pot să cred că nu mai e, spuse Ashan, cu o voce cavernoasă.

El și Ahmann fuseseră precum frații timp de douăzeci de ani. Fusesse primul *dama* care susținuse ascensiunea lui Ahmann la poziția de Shar'Dama Ka și credea în divinitatea acestuia fără preget.

– Mi se pare că visez, completă el.

Inevera nu irosi timpul cu o introducere.

– Trebuie să iei Tronul de Cranii ca Andrah. Ești singurul care o poate face fără să provoace un război și să îl păstreze până la întoarcerea soțului meu.

Ashan clătină din cap.

– Greșești dacă crezi asta, Damajah.

– A fost dorința lui Shar'Dama Ka, îi aminti Inevera. Ai făcut un jurământ în fața noastră.

– Asta dacă el ar fi căzut în bătălia de la Asfințire, în văzul tuturor, zise Ashan. Nu ucis de unul de pe tărâmurile verzi, pe o creastă de munte pustie. Tronul ar trebui să îi revină lui Jayan sau lui Asome.

– Ți-a spus doar că fiii lui nu sunt pregătiți pentru o asemenea povară, zise Inevera. Crezi că s-a schimbat ceva în ultimele două săptămâni? Fiii mei sunt vicleni, însă nu și înțelepți. Zarurile au prevestit că vor distruge Mărinimia lui Everam râvnind la tron, iar, dacă unul dintre ei ar urca pe treptele însângerate și s-ar așeza în el, nu s-ar ridica la întoarcerea tatălui său.

– Dacă se va întoarce, remarcă Ashan.

– Se va întoarce, spuse Inevera. Probabil cu tot Miezul pe urmele lui. Când se va întoarce, va avea nevoie ca toate oștile Alei să răspundă chemării lui și nu va avea nici timpul, nici dorința de a-și ucide fiul, ca să recâștige controlul.

– Nu îmi place, spuse Ashan. Nu mi-am dorit niciodată putere.

– Este *inevera*, îi spuse ea. Ce îți place ție nu este relevant, iar modestia ta dinaintea lui Everam este motivul pentru care trebuie să fii tu.

– Grăbește-te! spuse Renna, când Leesha o trase deoparte. Am irosit deja destul stând după voi. Arlen e acolo, undeva, și trebuie să-l găsec!